

19. nedeľa B

Buďte k sebe navzájom dobrí, milosrdní, odpúšťajte jeden druhému, ako aj Boh vám odpustil skrze Krista. (Ef 4,32)

Prvé čítanie

1. kniha kráľov 19,4-8

Eliáš išiel na deň cesty na púšť.

Tam si sadol pod borievku a žiadal si umrieť. Hovoril: "Dost už, Pane. Vezmi si môj život, veď nie som lepší ako moji otcovia." Ľahol si a usnul v tieni borievky.

Vtom sa ho dotkol anjel a povedal mu: "Vstaň a jedz!" Pozrel sa a hľa, pri hlave mal chlieb upečený na rozpálenom kameni a nádobu s vodou. Najedol sa, napil sa a znova zaspal.

A Pánov anjel prišiel druhý raz, dotkol sa ho a povedal mu: "Vstaň a jedz, lebo máš pred sebou ešte veľkú cestu." Vstal teda, najedol sa, napil sa a posilnený týmto pokrmom šiel štyridsať dní a štyridsať nocí až k Božiemu vrchu Horeb.

Druhé čítanie

List Efezanom 4,30–5,2

Bratia a sestry, nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorého pečať nosíte pre deň vykúpenia.

Odstráňte spomedzi seba všetku roztrpčenosť, prchkosť, hnev, zvady, rúhania a všetku zlosť.

Buďte k sebe navzájom dobrí, milosrdní, odpúšťajte jeden druhému, ako aj Boh vám odpustil skrze Krista.

Áno, napodobňujte Boha ako jeho milované deti a žite v láske podľa príkladu Krista, ktorý nás miloval a seba samého vydal za nás ako dar a obeť Bohu veľmi príjemnú.

Židia šomrali na Ježiša, pretože povedal: "Ja som chlieb, ktorý zostúpil z neba." A vraveli: "Nie je to Ježiš, Jozefov syn, ktorého otca a matku poznáme? Akože teda hovorí: 'Z neba som zostúpil?'"

Ježiš im na to odpovedal: "Nešomrite medzi sebou! Len ten môže prísť ku mne, koho pritiahne Otec, ktorý ma poslal, a ja ho vzkriesim v posledný deň. U prorokov je napísané: Všetkých bude učiť Boh sám. A každý, kto počúva Otca a učí sa u neho, prichádza ku mne. Otca nikto nevidel; iba ten, ktorý prišiel od Boha, videl Otca. Veru, veru, hovorím vám, kto verí, má život večný.

Ja som chlieb života. Vaši otcovia jedli na púšti mannu a pomreli. Toto je chlieb, ktorý zostupuje z neba, a kto bude z neho jesť, neumrie. Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto je z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo, ktoré obetujem za život sveta."

Na zamyslenie

Najväčší rozvoj ľudskej osobnosti zaznamenávame hlavne v čase veľkej krízy. Ak niekto nebol nikdy vystavený nejakej tvrdej skúške, ktorú by musel tiež obstať, tomu chýba rozhodný krok k zrelosti ako aj skúsenosť boja a víťazstva.

Malé alebo väčšie neúspechy, prehry sú naším každodenným chlebom aj keď je to nepríjemná skúsenosť. Raz príde ta chvíľa na každého z nás, ktorú prežil aj prorok Eliáš keď sedel pod borievkou a povedal: "Teraz už dost, Pane!". Nedosiahol som svoj cieľ, zlyhal som. Ovládol ma pocit strachu, únavy, bezvýchodiskovej situácie, pochybnosti, stratil som zmysel. Vezmi si môj život ja už viac nemôžem!

"Teraz už dost?" – Ľudská obmedzenosť je často akoby bránou, cez ktorú vchádza Boh. Anjel sa dotkol Eliáša a ponúkol mu pecník chleba, ktorý ho natoľko posilnil, že došiel až k Božiemu vrchu Horeb, kde sa stretol s Pánom. Táto skúsenosť Eliáša je pre nás potešujúca: môžeme si byť istý, že Boh nikdy nenechá človeka sedieť pod borievkou a umrieť ani v najväčšej vyčerpanosti a zúfalstve. Starostlivosť Božia o človeka je viditeľná v novom Zákone v osobe Ježiša Krista, ktorý o sebe hovorí: "Ja som živý chlieb... kto je z tohto chleba bude žiť naveky."

"Žiť naveky" – znamená, že kto je z tohto chleba nemôže vyjsť na mizinu. Ľudské túžby po živote, po spáse, istote sa naplňajú v Ježišovi. Pre tých, čo veria je On Svetlom, Cestou, Pravdou, Bránou, Pastierom ako aj Pokrmom. Nemusíme sa snažiť dosiahnuť všetko iba vlastnými silami, stačí sa iba otvoriť a nechať pôsobiť v nás Krista. Pri ňom sa stáva aj to ľudský nemožné možným, On pokonal predsa smrť, ktorá predstavuje určitú hranicu pre človeka. Ak sa chcem posilniť chlebom, musím ho jesť. Musím jesť Chlieb, ktorým je Ježiš, ktorý sa v eucharistickom chlebe nám dáva na pokrm, aby sme mali život v hojnosti!

Živý Chlieb, to je Božia ponuka pre nás. Nie každý to môže zrozumiť. Už židia šomrali proti Ježišovi, pretože nerozumeli tej ponuke. K tomu je potrebný akt srdca, ktoré verí. Potrebná je tiež citlivosť, že to Boh je ten, ktorý robí prvý krok. To On sa chce najprv deliť s nami svojím životom, to On túži po našej spáse. Kráčajme spolu s ním po púšti, nechajme sa ním viesť, aby sme tak spolu prišli až k Božiemu vrchu, kde budeme môcť vidieť Boha.